

klar forstandig Tænkning, skal komme til at staa tilbage for Kvinderne. Thi vi bør erindre, at Kvindeskønnet aldrig har været sunket saa dybt i og taget saa megen Skade paa Forstand og Følelse ved Drukenskab og Usædelighed som Mandkønnet.

Og saa skulde vi nu have Lov uantastede at gøre os til over for Kvinderne for den Smule Afholdenhed og Sport, som vi ved vort eget Køns usle Liv eller for at være paa *Moden* blevne tvungne ind i, fordi disse paa et enkelt Omraade af Livets mange *Modesider*, Dragten, kanske er et Hanefjed bagefter; — mens vi paa mere væsentlige Omraader staar langt tilbage for dem? —

Nej, smaa Slag, Hr. Staal, og kom heller igen!

Forlang alle tekniske Skoler aabnede ogsaa for Kvinder.

Annie Besant.

En Levnedsskildring

af

Erna Juel-Hansen.

(Forts.).

IX.

Nu gjaldt det altsaa at skaffe sig Livets Ophold. Hun ejede intet uden den første Maanedes Aarpenge, ikke et Møbel, intet Husgeraad, og Raad til at leje møblerede Værelser havde hun ikke. Hendes Broder tilbød hende sit Hjem, hvis hun vilde opgive sine »kætterske Venner« og tie stille med sine Meninger. Men hun havde købt sin Frihed altfor dyrt til nu at ville paalægge sig nye Baand, og desuden var intet fjærnere fra hendes Tanke end at ville ligge nogen til Byrde.

Hun vilde arbejde for sit Brød, søge at tjene, ligegyldigt paa hvad Maade, saa meget, at hun kunde skaffe sin Moder, sin Datter og sig selv et lille Hjem, det være nok saa tarveligt.

Men det viste sig ikke at være nogen let Sag at skaffe sig Arbejde, skønt hun var utrættelig i at søge og ikke vilde have kastet Vrag paa noget somhelst. Overalt fandt hun Vejen spærret — hun, den fraseparerede Hustru, ovenikøbet bekendt for at nære fritænkernes Meninger, blev alle Vegne mødt med Mistillid.

Hr. og Fru Scott hjalp hende af yderste Evne i denne tunge Tid, og hun bestemte sig til at vælge sin fremtidige Bolig i deres Nærhed. Hun lejede et ganske lille Hus i Upper Norwood, en lille Landsby i Nærheden af London, fik anskaffet det allernødvendigste af Møbler og Husgeraad paa Afbetaling, og for

at kunne opspare nogle faa rede Penge til at begynde sin Husholdning med, tog hun imod en Indbydelse fra sin Bedstemoder, der med to ugifte Døtre boede i Folkestone.

Dér havde hun endelig den Glæde at gense sin lille Datter, et tre Aars Barn, der havde gjort Rejsen fra Sibsey til Folkestone ganske alene under Tøgførerens Varetægt og nu for Fremtiden tilhørte sin Moder.

I disse gode og kærlige Omgivelser forbedredes hendes Helbredstilstand hurtig, hun fandt ogsaa nogen midlertidig Beskæftigelse som Lærerinde. Foraaaret kom, og hun tænkte allerede med nyt Haab og frejdigt Mod paa at gaa den usikre Fremtid i Møde i det lille Hus i London, da et Telegram fra hendes Broder meddelte hende, at deres Moder var farlig syg og bad hende komme øjeblikkelig, da Lægen mente, hun ikke kunde leve mere end nogle faa Dage.

Saa hurtig kom Døden dog ikke; Uge efter Uge trak Sygdommen ud. Mrs. Besant var hos hende Dag og Nat og plejede hende »med Fortvivlelsens Æmhed«, thi nu syntes Skæbnen at ville berøve hende det, der var hende kærest i Livet.

Efterhaanden som Vejret blev varmere, forbedredes Moderens Tilstand, og de begyndte allerede at haabe, hun kunde komme sig. Endelig var hun saa meget bedre, at hun kunde taale at flyttes. Husset i Norwood var ledigt, de faa Møbler, akkurat nok til to Værelser, blev sendt derud, og i Begyndelsen af Maj flyttede Mrs. Besant med sin kære Patient ind i sit nye Hjem. Den første Dag gik alt godt, men henad Aften den næste Dag blev hun atter saa syg, at de maatte telegrafere efter Lægen, og denne Gang var alt Haab ude. Hun følte selv, at Døden nærmede sig, uegenkærlig til det sidste gjaldt al hendes Angst kun Datteren, der uden hende stod helt alene.

Et Par Dage efter var hun død.

X.

De første to Maaneder efter Moderens Død var de sorgeligste og tungeste i Annie Besants Liv. Flytningen, Moderens Sygdom og Huslejen havde tæret saa stærkt paa hendes overordentlig knappe Indtægter, at hun næsten intet havde at leve af. Uden Hr. og Fru Scotts kærlige Hjælpsomhed havde hun og hendes lille Datter bogstavelig maattet lide Nød. Hendes eneste Fortjeneste var de Artikler, hun skrev for Hr. Scott.

Hun solgte sine faa Smykker og alle overflødige Klædningsstykker, og, hvor mange Savn hun end selv underkastede sig, lykkedes det hende at holde Sult og Nød borte fra sin lille Pige.

Men hendes Tilværelse havde dog ogsaa en lysere Side.

For det første ejede hun nu sin Frihed og med den den store Lykke at turde uforbeholdent og ærlig udtale alt, hvad hun tænkte, og hun svælgede i denne sin dyrekøbte Frihed.

Hr. Scotts udmærkede Bibliotek stod fuldkommen til hendes Raadighed. Hans skarpsindige Aand æggede hende bestandig til ny Forskning og ledede hendes Tanker ind paa nye Veje.